

Aventures del pobre Medes

Medes va caminant sense pressa. Avui és festa, a casa seva no hi té res per arranjar i ha sortit per fer un passeig.

Va llegint tots els pasquins enganxats per les parets anunciant les properes eleccions. La lectura de la propaganda el fa pensar. Pensa en la seva mare, que cada dia està més vella i xacrosa, queixant-se sempre d'un mal o altre; pensa en el seu pare que no va conèixer, i pel que li explica la seva mare, era un home que, aleshores, en deien un home d'idees, un home d'acció. Era d'esquerres, va estar molts anys afiliat a la C.N.T., dels convençuts.

Medes va llegint la propaganda tot caminant, fent-se un garbuix de pensaments, de política, del seu pare, que van matar després de la guerra civil espanyola.

La seva mare no li havia donat mai gaires detalls del que va passar, només sempre li havia aconsellat no posar-se en política, i ell, bon noi com sempre, l'havia cregut. No havia intervingut mai en cap reunió ni societat de cap mena, només treballar i treballar. No va ni poguer anar massa a l'escola, doncs la seva mare, per necessitat, el va posar a treballar d'aprenent ben jovenet. Va ésser després, més tard, que de nits va anar a una acadèmia de Gràcia a fer uns cursos de teneduria, que tampoc va poguer acabar, però que fou el que li donà l'oportunitat de poguer entrar al despatx on encara hi és ara.

Medes pensa que gairebé ja té quaranta anys, va néixer acabada la guerra, a l'any 40. Realment pensa que no ha fet mai gaires coses importants i, tanmateix, tampoc ha tingut massa sort ni ha estat massa afortunat, potser és culpa de la seva tímida, potser l'ha influït la seva mare en voler-lo tenir el que se'n diu lligat a les faldilles. Medes creu que el seu pare sí que valia. Tot i essent paleta, devia ser un gran tipus, sobretot un home d'idees com diu la seva mare.

Tanmateix, Medes no s'ha preocupat mai de la política ni dels governants, però ara, llegint tota aquesta propaganda electoral, pensa que potser sí que devia haver-se afiliat a algun partit, malgrat que sempre ha sentit dir a la seva mare que la política és una mentida. És clar, com que li van matar el marit a causa de les idees!!

Però Medes no està massa convençut i ara pensa que potser sí que l'home deu ser un xic polític i tenir un criteri i defensar-lo com féu el seu pare,

que fou un obrer avançat i que fins morí per una causa que cregué justa. Però, és clar, el seu pare fou un home fort, decidit, que sortí al carrer amb els companys l'any 1936, amb la pistola als dits. És clar, en acabar la guerra, l'agafaren, el tingueren a Montjuïc, el processaren i fou ajusticiat acusat de no se sap quantes coses dolentes contra el règim.

Medes tot això ho sap pel seu oncle de Pineda, que alguna vegada li ha explicat poc o molt, el que va passar.

Medes ha arribat a la Plaça de Catalunya. Els coloms, en un signe de pau, van voleiant tot parant-se a les mans dels qui els hi donen menjar, confiats, tranquils, anant d'una mà a l'altra com un núvol vivent.

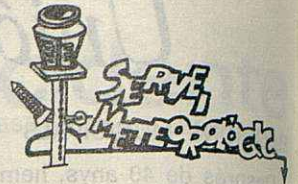
Medes s'asseu en un banc anant donant voltes als seus pensaments, cada vegada més tèrbols i més pessimistes. Es veu a si mateix, petit, prim, desnarit, sense esma per fer grans coses; tant que li hauria agradat ser com el seu pare, valent, fort i sense témer res. Passen prop seu unes noies riàlles, joves i contentes de viure. Ell se les mira, i pensa que no ha servit ni per això, per sapiguer trobar una noia ben maca, per poguer-s'hi casar i tenir fills, i ser com els altres. Elles se'l miren i riuen, ell es torna vermell sense sapiguer on mirar.

Es sent una cridèria que baixa per la Rambla de Catalunya. Tota una munió d'homes vénen amb esvalot, amb pancartes i crits: abaix això, abaix allò, què diuen? Medes no entén res, la Plaça queda plena de gent, els coloms volen esporuguits cap dalt dels edificis, es senten unes sirenes de la policia, Medes, sense gairebé donar-se'n compte es veu al mig d'aquell aldarull, empentes per ací i per allà, crits. Medes sent un cop molt fort a l'esquena, no sap si d'un bastó, o una porra, però sent un dolor que gairebé no el deixa caminar, però ell corre, corre com els altres, sense sapiguer on anar, entre mig d'aquella gentada, de pancartes, d'uniformes i de gent amunt i avall.

Ara està assegut en un banc del «Metro», amb un gran dolor a l'esquena. Pensa en el que hauria fet el seu pare en les mateixes circumstàncies, pensa en la seva mare, cada dia més vella i xacrosa, en la política, en la manifestació, que no sap pas pel què era, en els policies, en Montjuïc on van matar el seu pare.

L'esquena li fa mal i es veu tan petit i incapaç de fer res important...
Pobre Medes...

M. V. Tarradellas

TEMPERATURES

Del mes de febrer de 1979:

Dia	Màxima	Mínima
1	11	2
2	14	5
3	14	7
4	15	8
5	18	11
6	17	8
7	13	8
8	16	6
9	16	10
10	16	11
11	17	10
12	15	7
13	14	6
14	10	5
15	11	3
16	9	-1
17	9	0
18	9	0
19	11	1
20	12	3
21	10	5
22	12	2
23	11	4
24	9	0
25	10	-1
26	10	0
27	10	0
28	11	1

Del mes de març de 1979:

Dia	Màxima	Mínima
1	12	1
2	12	1
3	15	3
4	14	8
5	17	7
6	15	8
7	15	7
8	14	8
9	16	6
10	17	7
11	16	9
12	16	8
13	18	7
14	15	7
15	11	5
16	11	1
17	16	3
18	15	7
19	15	5
20	14	5
21	14	3
22	15	4
23	17	7
24	18	7
25	15	10
26	20	11
27	17	10
28	15	7
29	14	3
30	12	2
31	15	5

J. Cabot

